

BIHOTZA UHINETAN, UHINAK BIHOTZEAN

Enma Arestegui, 13 urte

Hazparne

Bere malkoak itsasoa bezain gaziak izan ziren,
Luzaz begiratu zuenean, emeki-emeki, itsasont-
zia urruntzen;

Bere zapi xuri ttipia astindu zuen,
Maite zituen bi gizonak ez bazuten ere ikusten.

Zortzi ontzi urrundu ziren harro, itsasoan,
Baina nerabe politak "Izar-Balea" atxiki zuen
gogoan.

Aita eta ezkongaiak balea ihizira zitzaizkion joan,
Biek utziz muxu bana bere bisaia goxoan.

Egunero neska gaztea igaiten da mendi tonto-
rrera,

Olatuen ur lasai eta isila begiztatzera;

Bitartean haizeak hitz goxoak xuxurlatzen dizkio
belarrira:

"Berriz etorriko gira, berriz etorriko gira!"

Lau primadera pasatu dira marinelen abiatzetik,
Hogei urtetan emaztettoa ederrena da ederren
artetik.

Euri, elur edo eguzki, goiz guziz talaian da xutik,
Itsasontziren bat ikusten duenentz hodeien azpi-
tik.

Aukera anitz ukan arren ez da ezkondu,
Aspaldi joan zen balea-ihiztaria bihotzean baitu;
Bere ezpaineak egunero uhinetarantz zuten ahos-
katu:

“Laster etxeratu, laster etxeratu!”

Denbora badoa, erien artean harea bezala.
Emazte ederrak eten gabe behatzen du ur bare
zabala.

Haren begi ilunetan irakur liteke tristura sakon
isila;

Atxikiz, halere, maitea berrikusteko esperantza
argala.

Denborarekin, arrantzale gehienak dira itzuli,
Horrek duelarik herrixkako poza piztu edo itzali.
Emazte zogiak ontzien artean ez du “Izar-Balea”
ikusi,

Orduan, hondartzan jarririk, zaizkio malko dir-
diratsuak isuri.

Emaztea denboraren joanaz atso bilakatuta,
Ileak bitsa bezain xuri, mugimenduetan uraren
dardara;

Gaztea zelarik bezala, zeruertez urrunean du
begirada.

Baina poliki-poliki, esperantzaz beteriko bizia...
itzaltzen ari da.